

BY

Βεγισάριος.
Γράμα

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν Βιέννῃ 1817

1342

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΒΕΛΤΙΣΤΑΡΙΟΣ.

2905

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΡΑΜΑ

ΕΚ ΤΩΝΤΟΥ
ΕΠΟΡΧΑΝΤΟΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΑΔΟΥ

Δ Τ Ω Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ.

Συντεθὲν μὲν Γερμανισὶ ὑπὸ Χ. Κ. Χ. Τράουτ-
ζεν, μετενεχθὲν δὲ καὶ τύποις ἐκδοθὲν εἰς τὴν
ἡμετέραν καθομιλουμένην διάλεκτον ὑπότινος τῶν
φιλογενῶν.

Επιτομή...

EN BIENNH,

Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τυπογραφείου δὲ Χίρσφείδ.

1 8 1 9.

2198
Τὰ τοῦ Δράματος πρόσωπα.

~~~~~

Γουρσινιανὸς, Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.
Βελισάριος, ὁ ποτὲ ἀρχικράτης αὐτοῦ.
Γελίμερος, ὁ ποτὲ Βασιλεὺς τῶν Βανδάλων.

Τίβερυς. }
Θεοφάνης. } Νέοι στρατιῶται.
Πόλλιος. }

Εἰδοξία, θυγάτηρ τοῦ Βελισαρίου.

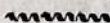
Ἡ παράσασις ὑποτίθεται εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς
χωρικοῦ τῆς Θράκης, κτῆμα τοῦ Γελιμέρου.

~~~~~

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ.

Ο Βελισάριος Ἀρχιεράτης τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐτελείωσεν εὐτυχῶς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἔκλεισε μετ' αὐτῶν Εἰρήνην κατὰ τὸ 531 ἔτος. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ᾠδήγησε τὸν ναυτικὸν Στρατὸν διορισμένον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἀφρικῆς· ἐκυρίευσεν τὴν καρχηδόνα· ὥρμησε κατὰ τοῦ Γελιμέρου ἄρπαγος τοῦ θρόνου τῶν Βανδάλων, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειον αὐτοῦ. Οἱ αὐθίοποι τῶ ὑπετάχθησαν· ἐνίκησε τὰ λοιπὰ Στρατεύματα τῶν Βανδάλων· ἠχμαλώτευσεν τὸν Γελίμερον καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 553 ἔτος. Οὗτος ὁ Ἡγεμὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσεν ἡ Μοναρχία τῶν Βανδάλων Ἀριανῶν, ὑπῆρξεν ἕνας μέγας ρωλισμὸς τῶν θριάμβων τοῦ Βελισαρίου, ὅς τις ἀφανίσας τὸ Βασίλειον τοῦτο εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ τὴν κατασφύση καὶ τὸ τῶν Γότ-

θων εἰς τὴν Ἰταλίαν· φθάσας εἰς τοὺς Λιμένους τῆς Σικελίας ἐκυρίευσεν τὰς Πόλεις Κατάνην, Παλέρμον, Συρακοῦσαν καὶ ἄλλας πολλὰς. Ἐκεῖθεν ἐστρεξε πρὸς Νεάπολιν, ἐκυρίευσεν αὐτὴν, μετέβη εἰς Ῥώμην, καὶ λαβὼν τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ἡγεμόνας αὐτῶν, τοὺς ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Φονευθέντος τοῦ Βασιλέως τῶν Γόθων Θεοδάτου, ὁ διάδοχος αὐτοῦ, Βιτίγης, ἦλθεν καὶ πολιορκήσας τὴν Ῥώμην, ὅλλ' ὁ Βελισάριος ὠρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἐνίκησε καὶ τὴν ἐδίωκε νὰ κλεισθῆ εἰς τὴν Ῥαβέννην· ἔπειτα δὲ λαβὼν αὐτὸν καὶ καταφρονήσας τὸ προσφερθὲν αὐτῷ βασιλικὸν διάδημα, τὸν ἔφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅλα τὰ πλῆθη τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὸ ζῶμα των μὲν ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ Βελισαρίου, εἰς τὴν μνήμην των δὲ τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ κατορθώματα, καὶ τὸν ἐθεύρου ὡς λυτρωτὴν τοῦ Βασιλείου. Μετ' οὐ πολὺ ἐδίωκε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ ταύτης τῆς Μητροπολεως διὰ νὰ ἔλθῃ κατὰ τοῦ πρώτου Χοζρουέ, βασιλέως τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον νικήσας καὶ τρέψας εἰς φυγὴν μετέβη εἰς Ἰταλίαν κατὰ τοῦ Τοτίλα, ἐκλεχθέντος βασιλέως ὑπὸ

τῶν Γότθων, καὶ τὸν ἠμπόδισε τοῦ νὰ ἀφανίσῃ ὀλοτελαῶς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν ἐδιόρθωσε τὴν γενηθεῖσαν ζημίαν. Καὶ εἰς τὰ γηρατεία αὐτοῦ ἀκόμη ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Χούνων, οἱ ὅποιοι εἶχον κάμῃ μίαν ἐπιδρομὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸ 558 ἔτος, τοὺς ἐδίωξε καὶ τοὺς ἐβίασε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Περὶ τὸ 561 ἔτος, οἱ περὶ τὸν Ἰουστινιανὸν, ζηλοτυποῦντες εἰς τὸν ἔνδοξον τοῦτον ἀρχιεπίσκοπον, τὸν κατηγορήσαντες πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς θελήσαντα νὰ κυριεύσῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ὁ Ἰουστινιανὸς καταπιεσμένος ἀπὸ τὸ βῆρος τοῦ γηρατειῶν του καὶ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους ἔδωκε πίσιν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν, τοῦ ἀφήρесе τὸ ἀξίωμα, ὁμοίως καὶ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὸν ἐσώρευσε μὲ πολλὰς καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι τέλος πάντων τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ἄξιος καλητέρας τύχης, ἀφ' οὗ διοίκησε τόσους χρόνους τὰς βασιλικὰς ὑποθέσεις, ὠδήγησεν ἐνδόξως παντοῦ τὰ στρατεύματα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἔδειξε μεγίστας ὑπουργίας

εἰς τὴν Πατρίδα του, κατήντησεν ἐν τέλει νὰ ζητῇ
 τὸν ἐπιούσιον αὐτοῦ ἄρτου εἰς τὸν δρόμον τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως, κατὰ τινος τῶν Ῥωμαίων ἱστοριογρά-
 φους, ἀλλὰ κατὰ ἄλλους, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς
 ἔτους ἔλαβε πόλιν τὸ πρῶτόν του ἀξίωμα, καὶ τέ-
 μας, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Θέλεται δὲ, ὅτι νὰ ὑπάρχη ἀκόμη εἰς Κωνσταντι-
 νούπολιν μία φυλακὴ ὀνομαζομένη, ὁ πύργος τοῦ
 Βελισαρίου, κειμένη ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης
 πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατίου τῶν ἑπτὰ Πύργων.
 Οἱ ἐντόπιοι δηγοῦνται, ὅτι ὁ Βελισάριος ἐκρεμοῦ-
 σεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς ἐν καλάθιον
 καὶ ἐξήτει ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβαίνοντας, φω-
 νάζων „δότε ἕνα ἀβολὸν εἰς τὸν δυστυχῆ βελισάριον,
 τὸν ὁποῖον ἀπεξέρησε τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ φθόνος.“
 Κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν Συγγραφέων ἀπέθανεν ὁ
 ἔνδοξος οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ 585 ἔτος.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία, Τίβερος.

Τίβερος.

Ὅλην ταύτην τὴν νύκτα ἀπέρασα ἄπνους· εὐθὺς, ὅπου ἐνταῦθα ἔφθασα, ἄρχισεν ἡ καρδία μου νὰ κτυπᾷ μεγάλως ὑπὸ χαρᾶς καὶ λύπης. — Ἡ εὐδοξία, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ μου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ Εἰκὼν μ' ἠκολούθει πάντοτε ἐνθαρρύνουσα τὴν καρδίαν μου εἰς τολμηρὰ ἔργα, εὐρίσκεται ἐνταῦθα. Ἀλλὰ τὸ ὠραῖον σῶμα αὐτῆς μοι δίδει δεινὴν προσαγνὴν νὰ τὴν βλέπω ὡς ἄσημον καὶ ἀγνώρισον.

Εὐδοξία.

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τοῦτο μου τὸ φέριμον, ἐπειδὴ μοι τὸ προσάξει ἡ ἀνάγκη — Εἰς τοὺς δυσχεεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ Τύχη καταφρονεῖ, εἶναι τὸ σκότος μόνον παρηγορία — Δὲν γινώσκεις ἀκόμη, ὅτι ὁ Βελισάριος εὐρίσκεται εἰς τὰ δεσμά; — Τί ἄλλο μένει λοιπὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, εἰμὴ τὸ νὰ θρηνῇ αὐτὸν διάγουσα ἀγνώριστος καὶ εἰς μοναξίαν

Τίβερυς.

Αὕτη ἡ εἰδήσις ἐτάραξε νεωστὶ τὰ στρατεύματα, τὰ ὅποια ποτὲ ἐνέκων δι' αὐτοῦ καὶ τῶρα εἰς τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον μάχονται ἀνωφελῶς — Ἀλλὰ κρίνε, φιλτάτη μου, μόνη περὶ τῆς θλίψεώς μου ταύτης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτό! — Ὅχι μόνου τὸν μέγαν ἄνδρα, τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς Πατρίδος κλαῖω ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ τὸν Πατέρα τῆς νύμφης μου, τὸν πρῶτον καὶ φιλόανθρωπον — Ὁ Καίσαρ μὲ προσκαλεῖ ἀπὸ τὸ στρατεύμα — Μὲ πολὺν ζήλου τρέχω νὰ βοηθήσω τὸν καταθλιβόμενον Βελισάριον — Ὅμως πῶς ἠκολούθησε τοῦτο, νὰ ζῆς ἐδῶ κεχωρισμένη ἀπ' αὐτόν;

Εὐδοξία.

Μία σκληρὰ προσαγὴ μ' ἐξώρισε μὲ τὴν Μητέρα μου μακρὰν ἀπὸ τὴν αὐλήν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἰδεῖ ποτέ· ἀνεχώρησα μ' αὐτήν, ἀλλ' αὐτὴ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν μεγάλην της λύπην. — Ἀφ' οὗ πρὸς τούτοις ὁ ληστὴς Βούλγαρις ἠφάνισε τὸ ὑποσατικόν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ μ' ἄφησε, μὲ ἐβίασεν ἡ ἀνάγκη νὰ τρέχω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. — Ἦλθον εἰς τοῦτο τὸ χωρίον — Καὶ εὐθύς, ὡς ὁ Γέρων κύριος τοῦ ὄσπητιού μὲ εἶδε, μὲ ὑπεδέχθησαν ὡς θυγατέρα των αὐτὸς καὶ ἡ γηραλαία του Γυνή.

Τίθερυς.

Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δεικνύει
τοσαύτην Γεναιότητα καὶ φιλοξενεῖ τοὺς ξένους οὕτω
ἐλευθερίως;

Εὐδοξία.

Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω αὐτὸν οὔτε αὐτὸς ἐμὲ,
ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καρδιά του καὶ τὸ πρόσωπόν του
μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἄλλοστις καὶ ὄχι χωρικός ἄν-
θρωπος, ὅς τις τρέφεται μόνον μὲ τὸν ἰδρωῖτα τοῦ
προσώπου του. — Εὐχαρισῶ πολλὰ τὴν τύχην,
ἣτις μὲ ὠδήγησε πρὸς αὐτόν. Ἐδῶ μὲ ἔσυχίαν χω-
ρίς νὰ μὲ γνωρίξῃ κανεὶς θάλω ἰδεῖ ὀλίγωρα τὸ
τέλος τῆς ζωῆς μου.

Τίθερυς.

Ὅχι, ἐράσμιε, ἄφησον ταύτην τὴν ἀπόφα-
σιν, ἐπειδὴ ἡ καρδιά σου πρὸ πολλοῦ εἶναι ἐδι-
κή μου.

Εὐδοξία.

Ἡ κακὴ Τύχη, ἣτις μ' εὔρε τώρα, ἐχάλασε
τοῦτον τὸν μετὰ σοῦ δεσμὸν μου, καὶ δὲν εἶμαι
πλέον ἄξια δι' ἐσέ.

Τίθερυς.

Τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σοῦ.
αἱ ἀρεταί σου λάμπουν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ βασι-
λικοῦ διαδήματος.

Εὐδοξία.

Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν, ὅτι σὺ ἀνῆκεις μᾶλλον
εἰς τὸν Καίσαρα — ἢ τύχη σου —

Τίβεργς.

Ἡ τύχη μου μόνη εἶσαι σὺ.

Εὐδοξία.

Ὑπαγε μόνου εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ αὕτη θέλει
σὲ διδάξει βεβαίως, πόσον πρέπει νὰ ἀποφεύγη τις
ἐκεῖνου, τὸν ὑποῖον δὲν ἀγαπᾷ πλέον ὁ ἡγεμών.

Τίβεργς.

Αὕτη ἡ καρδιά καταφρονεῖ γενναίως τὴν ἀκα-
τασσίαν τῆς Αὐλῆς, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ μόνην τὴν ἀ-
θωότητα. Μόνου διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸν Βελισάριου
ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ δώσω εἰς τὸν ἡπατημένου
Γουσαιανὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν βιάζομαι
νὰ ἔλθω ὅσον τάχιστα ἐκεῖ. — Σήμερον ὅμως μέ-
νω ἔδῳ, ἐπειδὴ μετὰ παρέλευσιν τοσούτου καιροῦ
εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σὲ βλέπω.

Εὐδοξία.

Συγχώρησόν μοι. — ἐκεῖνη, ἡ ὁποία μὲ
ἀγαπᾷ εὐκρινῶς ὡς Μήτηρ, εἶναι ἀρρώστος· ὁ σε-
βάσμιος ἡμῖν Γέρον ἐξῆλθεν εἰς τὰ λιβάδια, καὶ
ἡ Ἀγέλη μὲ περιμένει· ὅθεν ὑπάγω καὶ ἐπιστρέφω
πάλιν εὐθύς.

Τίθερυς.

Κράτησον τὸν λόγον σου. — Ἄχ! ἀρκεῖ μόνου νὰ αισθάνησαι πόσον ἡ καρδιά μου σὲ ἐπιθυμεῖ.

Εὐδοξία.

Τὴν δυστυχίαν μου γνωρίζω καλῶς (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τίθερυς (καθ' ἑαυτὸν).

"Ἄχ! πόσον ἐταπεινώθης ἀγαπητὴ! ἀλλὰ τί λέγω! ἡ καρδιά μου ἀνδρίζεται — Εὐδοξία, σὲ ἀγαπῶ τοσοῦτον καὶ ἀκόμη περισσότερον, παρὰ ὅτε ἡ Τύχη σὲ περιεκάλυπτε μὲ τὴν λαμπρότητά της — Ἡ Ποιμαντικὴ, εἰς τὴν Νηπιότητα τοῦ κόσμου, ἤ του ἔργου τῶν ἰδίων Βασιλευσῶν. Ὁ χωρικὸς ὑπάρχει καὶ νῦν τὸ ὑποσῆριγμα τῆς Βασιλείας· ἡ κλίσις, ἣτις ἐμψυχώνει αὐτὸν καὶ γλυκαίνει τοὺς κόπους του, τὸν παρακινεῖ νὰ ὠφελῆται ἀκόμη καὶ τώρα ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς γαληναίας καὶ λαμπρᾶς αὐγῆς, ἐν ᾧ οἱ συνοδοιπόροι μου κοιμῶνται πολλὰ γλυκῶς — Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ὁ ἀνωτέρω. Θεοφάνης. Πόλλιος.

Θεοφάνης,

Ἐξύπνησες πλέον; Τίθερυ, διατὶ τόσο ὀγλίγωρα.

Τίθερυς.

Μ' εὐφραίνει πολλά ἡ αὐγή.

Πόλλιος.

Ἡμεῖς ἰδομεν αὐτὴν πολλάκις, διότι ὁ στρατιώτης κοιμᾶται μόνου, ὅταν ἔχη καιρὸν.

Θεοφάνης.

Λοιπὸν δὲν θέλομεν ἀναχωρήσει;

Τίθερυς.

Ἄς μείνωμεν κάλλιον σήμερον ἐδῶ, ἐπειδὴ ὁ Ξενοδόχος μας εἶναι πολλὰ σεβάσμιος Γέρων, καὶ ἐν ταύτῳ φιλόξενος καὶ ἐλευθέριος.

Θεοφάνης.

Ἡ θυγάτηρ, τὴν ὁποῖαν ἔχει, μοὶ ἀρέσκει καλλήτερον, παρὰ αὐτὸς — Ἴσως τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἐσένα — (πρὸς τὸν Τίθερυν).

Πόλλιος.

Τοῦτο ἐνόησα καὶ ἐγὼ ἀκόμη χθὲς, διότι ὁ φίλος μας ἔμεινε ἐκσατικός ἀμέσως ὡς τὴν εἶδεν.

Τίθερυς.

Τοῦτο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, αὐτὴ μοὶ ἀρέσκει καθ' ὑπερβολὴν — Ὅμως σέβομαι τὸν Πατέρα της.

Πόλλιος.

Ἄς μείνωμεν λοιπὸν ἐδῶ, πλὴν μὲ συμφωτίαν νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ κυνέγιον.

Θεοφάνης.

Μάλισα υπάγομεν, και ἐλπίζω νὰ φέρωμεν εἰς τὸν Ξενοδόχον μας πρὸς εὐχαρίστησίν του και δορκάδας.

Πόλλιος.

Τόσον εὐχαρίσως ζῆ ὁ στρατιώτης, ἂν και ἡ Τύχη τὸν κατατρέχη πολλάκις.

Τίβερυς (θεωρῶν πρὸς τὸ παράθυρον).

Ἐκείθεν ἔρχεται ἕνας Γέρων τυφλὸς. — Ἐν παιδάριον χειραγωγεῖ αὐτὸν — τρέμει ὅλος — Ἡ πολλὴ ψύχρα τῆς Αὐγῆς, ἴσως, ἀπενάρκωσεν αὐτὸν — Φαίνεται, ὅτι ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ὅμως δεικνύει ἐν τ' αὐτῷ, ὅτι δὲν εἶναι ἐκ φύτεως πρὸς τοῦτο διωρισμένος.

Θεοφάνης.

Κράξον αὐτὸν μέσα νὰ ζεσαθῆ, ἴσως, ἦτον και αὐτὸς ποτὲ στρατιώτης, καθὼς και ἡμεῖς, και ἴσως, θέλομεν καταντήσει ποτὲ ὅλοι ὡς αὐτὸς.

Τίβερυς (κράζει τὸν Βελισόριον).

Φίλε, ἐλθὲ ἐδῶ διὰ νὰ ζεσαθῆς.

Θεοφάνης.

— Ὅταν χύσητις τὸ αἷμα του ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Τίβερυς.

Ἴδου ἔρχεται μοι φαίνεται, ὅτι γνωρίζω τὸν ἄνδρα. —

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίβεργς (πρὸς τὸ παιδάριον).

Φέρε αὐτὸν πλησίον εἰς τὴν φωτίαν. (πρὸς τὸν Βελισάριον) κάθου γέροντά μου καὶ ζεσάθητι· ἄρχισε πλέον ὁ χειμῶν.

Βελισάριος.

Ὅποιοι καὶ ἂν εἴσθε, ἡ φιλανθρωπία κατοικῆ εἰς τὴν καρδίαν σας — δέχομαι τοῦτο μὲ εὐχαρίστησιν.

Θεοφάνης.

Ἀληθῶς, οὗτος εἶναι στρατιώτης — Ἡ θεωρία αὐτοῦ τὸ μαρτυρεῖ. —

Τίβεργς.

Εὐδεχόμενον. —

Πόλλιος.

Εἰς πολλοὺς συμβαίνει νὰ δυσυχῶσι καὶ ὑγιεῖς ἄνθρωποι.

Θεοφάνης.

Ἡμεῖς μὲν ἔλον, ὅτι εἴμεθα νέοι, ὅμως ἐπολημήσαμεν πολλάκις ὑπὲρ ταύτης τῆς Βασιλείας.

Τίβεργς.

Καὶ ἀμισθί.

Πόλλιος.

Δὲν τιμᾶ κανεὶς τὴν ἀξίαν καὶ ἐκ τούτου προέρχεται ἡ πτώσις. —

Θεοφάνης.

"Ας ἐμπιστεύετο μόνον ἡ διοίκησις τῆς Βασιλείας εἰς ἡμᾶς, καὶ εὐθύς τὸ κακὸν ἤθελε μεταβληθῆ εἰς καλόν.

Βελισάριος (δεικνύει μὲ γέλωτα τὸν θαυμασμόν του),

Πόλλιος (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Νομίζεις αὐτὰ, ὅπου ἐδῶ ὀμιλοῦμεν, γελοιώδη;

Βελισάριος.

Ὅχι, ἀλλὰ ὀλίγον ἑλαφρὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν σας. — Νομίζετε, ὅτι ἔχετε αἰτίαν νὰ ἀγανακτῆτε; — Ἐγὼ κρίνω τοῦτο διὰ ἄδικον τὸ νὰ σᾶς παραβλέψη τις δι' ὅλου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τὸ πλεον μικρότερον κακόν. — Λυπηθῆτε μᾶλλον, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ Βασίλειον δὲν ἔχει πλεον δύναμιν, οὔτε λαμπρότητα, ἐπειδὴ ὁ ἡγεμών του ἠδυνάτησε πάντη, μὲ τὸ νὰ ἦναι Γέρων, καὶ ἔχει πολλὰς φροντίδας, καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν τῷ εἶναι πιστοί. — Καὶ ὅταν τὸ κοινὸν πάσχει, εἶναι ἄδικον τὸ νὰ φροντίζη τις μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Θεοφάνης.

Εἰς τὸν καιρὸν σου δὲν ἐφρόντιζέτις διὰ τὸν ἑαυτόν του, τῶρα ὅμως εἶναι συνήθεια νὰ μὴ καταγίνηται τις εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς τοῦτο πρὸ πάντων.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι χειρότερον φίλε, καὶ ἂν οὕτως ἔχη τὸ πρῶγμα, δὲν εἶναι θαῦμα, ἂν σᾶς παραβλέπωσιν.

Πόλλιος.

Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν μᾶς ὁμολογεῖς, διὰ τὴν καλοσύνην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐδείξαμεν ἐδώ;

Βελισάριος.

Ναί, σᾶς ἀνταμείβω λέγων τὴν ἀλήθειαν

Τίβερυς.

Πολλὸ σοφῶς λαλεῖς, ὅμως ὀλιγον σκληρῶς· ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ζητεῖς εἶναι ἀρετὴ καὶ ὄχι χρέος.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ χρεωσικῶς ἢ κατὰσασίσας· εἶναι σχεδὸν τὸ θεμέλιον αὐτῆς, καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνει ὁ στρατιώτης. — Ὅς τις ἀφιερώνει τὸν ἑαυτοῦτον εἰς τὴν πατρίδα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἀνταμειβὴν — Καθ' ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπὲρ αὐτῆς πράττει, ὑπερβαίνει ὅλας τὰς τιμάς. — Ἐκεῖνος γινώσκει σχεδὸν προτιήτερα αὐτὴν ὡς ἀχόριστον· ἀλλ' ἂν ἡμεγαλοψυχία δὲν παρακινεῖ αὐτὸν εἰς θυσίαν, τὸν παρακινεῖ ἡ ἰδία του ἀνοησία. — Ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ζῆλος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἄξια τῶν φρονημάτων, σας,

τί σᾶς μέλει λοιπὸν, ἂν πῖσον οἱ ἄθρωποι τιμῶσι
 τὰς δουλεύσεις σας; Ὁ μισθὸς τῆς ἀρετῆς δὲν
 συνίσταται εἰς τοῦτο. — Ὅτι ὁ κοινὸς στρατιώτης,
 ὑπὸ μικρῶν λαφύρων παρακινούμενος, μόνον διὰ τὸ
 κέρδος ἐκτίθεται εἰς τὸν θάνατον, τοῦτο εἶναι φα-
 νερόν, σεῖς ὅμως, οἷτινες ἐγεννήθητε εἰς ἀφθονίαν
 καὶ ζῆτε μόνον πρὸς ἀπόλαυσιν, ποῖον καλῆτερου
 μισθὸν ζητεῖτε, μεταλάττοντες γενναίως τὰ ἀγαθὰ
 καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ πονοῦ καὶ κίνδυνον; —
 Δὲν νοεῖτε ποσῶς τὴν οὔτι δανότητα; ὅτι, ἐκεῖνος,
 ὅς τις ζητεῖ μισθὸν, εἶναι δούλος. — Τὸ ἴδιον καὶ τὸ
 μεγαλεῖον αὐτοῦ.

Θεοφάνης.

Καθὼς βλέπω φίλε, εὐκόλα μᾶς ἀποκατα-
 σαίνεις Ἡγεμόνας.

Βελισάριος.

Ἄν ὑπῆρχες Ἡγεμῶν, τότε σοὶ ἔλεγον, ὅτι,
 εἶν τὸ καθῆκον παρακινεῖ εἰς μεγαλοφυχίαν ἐκεῖ-
 νον, ὅς τις σοὶ δουλεύει, τὸ ἐδικόν σου ζητεῖ χρεω-
 στικῶς νὰ εἶσαι δίκαιος καὶ νόμιμος.

Τίθερυς.

Λοιπὸν σοχάζεσαι ὡς δίκαιον τὸ νὰ αὐταμεί-
 θηται ἡ δούλευσις;

Βελισάριος.

Μάλισα, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅς τις ἔλα-

θεν αὐτήν, διότι εἰς τοῦτον μόνου ἀνήκει, νὰ φρον-
 τίξῃ περὶ αὐτῆς, καὶ ἤθελεν εἶναι κάκιςα δι' αὐτὸν,
 ἂν τὴν ἀμελήσῃ, ἐπειδὴ, ἀνίσως καθεὶς ἀπὸ σᾶς
 ἤθελε μετρήσῃ τὴν ἀξίαν του, πίσῃν μεγάλην θέλει
 εὔρει αὐτήν; καὶ ἂν εὔρη τὸν ἑαυτὸν του ἄξιον νὰ
 διοικῇ, ποῖος θέλει εἶναι οὐποτασσόμενος; Ἀληθινὰ,
 ὅσον ἡ Βασιλεία καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι ἄδικος καὶ ἀδύ-
 νατος, ὅμως εἰς τὴν ἐκλογὴν της εἶναι δικαιοτέ-
 ρα, παρὰ ὅπου καθεὶς ὑμῶν σοχάζεται διὰ τὴν
 ἀξίαν του.

Πόλλιος.

Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, ὅς τις ὀμιλεῖς οὕτω με-
 ἡμάς;

Βελισάριος.

Εἰμι ὁ Βελισάριος.

Θεοφάνης.

Εἰνος ὁ μέγας ἀνὴρ;

Τίβεριος.

Πόσον μετεβλήθης! δὲν σὲ γνωρίζω τελείως.
 — Ὡ τῆς ἀδικίας! τὸν ἥρωα, τὸν ὁποῖον χρεω-
 σεῖ ἡ βασιλεία νὰ εὐχαρισῇ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν
 της. — Αὐτὸν κατηγορήσαν διὰ προδότην καὶ ἐπα-
 νασάτην — Αὐτὸν ἔρριψαν εἰς τὸ σκότος τῆς φυλα-
 κῆς. — Εἰ γὰρ σὲ νομίζω ἀκόμι ἐκεῖ. — Ὅμως τί
 εἶναι τοῦτο, ὅπου βλέπω; σοῦ ὑξέρησαν καὶ τὸ φῶς
 τῶν ὀφθαλμῶν;

Πόλλιος.

Καὶ σὺ εἶσαι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅς τις καὶ νῦν μᾶς
δίδεις τσιαύτας καλᾶς διδασκαλίας;

Βελισάριος.

Ἀπὸ ποῖον ζητεῖτε τοῦτο, ἀπὸ τοὺς δούλους
τῆς Οὐτιδανότητος;

Τίβερυς.

Ποία ἀχαριστία καὶ καταισχύνη εἶναι αὕτη!
οἱ μεταγενέστεροι δὲν θέλουσι βέβαια τὸ πισεύσει!

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι ἀληθινόν. — Ἐγὼ δὲν φοβοῦ-
μαι ταύτην τὴν δυσυχίαν. — Ἐπειδὴ ἤμην πάντοτε
ἔτοιμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, διὰ τοῦ-
το τυφλότης ἢ θάνατος εἶναι τὸ ἴδιον. — Διότι ἐγὼ,
ὅταν ἀφῆρωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν Πατρίδα,
τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν τοὺς ἐξάιρεσα· τῆς Ἀρε-
τῆς ἢ ἀξία μοὶ εἶναι ἀκριβεστέρα ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ
αὕτη δὲν σέκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν μου.
— Τὰ ἔργα μου δύναται μὲν ἢ Βασιλεία νὰ λη-
σμονήσῃ, ὅχι ὅμως καὶ οἱ μεταγενέστεροι, πλὴν,
ἂν τὰ λησμονήσωσι καὶ αὐτοὶ, φθάνει τὸ νὰ τὰ
ὀνθυμῶμαι ἐγώ.

Τίβερυς.

Πόσην ἐντίπωσιν ποιεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ
παράδειγμά σου, ποτὲ δὲν θέλω σὲ λησμονήσει!

— Πάτερ μου. — Δὲν ἐνθυμᾶσαι πλέον τὸν Τίβερυν; ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος.

Βελισάριος.

Ποῖος; σὺ καλέμου φίλε! ἐλθὲ ἐναγκαλίσθητί με.

Τίβερυς.

Ἡ δυσυχία σου μὲ λυπεῖ τόσον, ὥσε νὰ ὁμιλήσω δὲν δύναμαι.

Βελισάριος.

Μεῖνε, ὦνέε! πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν θεῖαν ἀρετὴν, διότι, αὕτη μόνη δὲν μας ἀφίνει ποτέ. —

Τίβερυς.

Ἐνθυμᾶσαι, ὅτι μοι ὑπεσχέθης ποτὲ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο πλάσμα; — Τὴν Εὐδοξίαν, ὅταν ἔξεις εἰς τὴν ἐξοχήν, μακρὰν ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰς ταραχάς.

Βελισάριος.

Αὐτὴν καὶ ἐγὼ ζητῶ νὰ εὔρω ἐδῶ εἰς τὴν θράκην — ἥτις μὲ τὴν Γυναῖκα μου ἐξωρίσθη εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, πλὴν, κύριος οἶδεν, ποῦ εὐρίσκεται.

Τίβερυς. (καθ' ἑαυτὸν).

Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σιωπήσω.

Πόλλιος.

Ἄν ἀγαπᾶς, σοὶ βοηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ τὰς εὔρης.

Βελισάριος.

Ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐπιστρέφετε;

Θεοφάνης.

Ναί, σεβάσμιε Γέρον, ὁ πόλεμος ἐτελείωσε καὶ ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸ Βυζάντιον. — Μείνε σήμερον ἐδῶ μὲ ἡμᾶς. —

Τίβερυς (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Ἐλπίζω νὰ μοὶ κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν — θέλεις μετανοήσῃς, ἂν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

Πόλλιος.

Ὁ οἰκοκύρις εἶναι φιλόανθρωπος, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ σὲ δέχεται· τῶρα εὐθὺς θέλει ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ χωράφιον, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας. — Ἐν τοσοῦτῳ ἄς ὑπάγωμεν ἡμεῖς εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τῷ φέρωμεν κἀνένα κυνήγιον.

Βελισάριος.

Προσέχετε καλὰ, ἐπειδὴ ὁ ληστὴς Βούλγαρις περιφέρεται εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ἀγρίως. Ἀκόμι χθὲς ἔπῃσα εἰς τὰς χεῖρας του.

Θεοφάνης.

Καὶ πῶς ἐφέρθη μετὰ σοῦ;

Βελισάριος.

Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσε τὸ ὄνομά μου, μοὶ ἐπρόσφερεν ὅλον τὸ σράτευμά του διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθρούς μου.

Θεοφάνης.

Καὶ σὺ δὲν τὸ ἔδεχθης;

Βελισάριος.

Ἄν τὸ ἔδεχόμην ἤθελον εἶμαι ἄξιος τῆς
δυστυχίας, ἣτις μ' εὔρεν. — Καὶ ἀφ' οὗ ἐφέρ-
θη τόσου εὐνοικῶς πρὸς ἐμὲ μὲ ἄφρασε πάλιν ἐλευ-
θερον.

Πόλλιος.

Ἄς ὑπὸνωμεν εἰς τὸ Κυνήγιον, δὲν φοβοῦμαι
τοιούτους κινδύνους — Ἴδοῦ ὁ Ξευδοδόχος μας κατα-
βαίνει ἀπὸ τὸν λόφον ἐκεῖνον. —

Θεοφάνης.

Τρέξατε πρὶν νὰ ἔλθῃ, μὴν τύχη καὶ μᾶς
ἐμποδίσῃ μὲ τὴν συνηθισμένην του πολιτικὴν.

Τίβερος (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Εἰπέτε του, ποῦ ὑπήγαμεν (φεύγουσι).

Βελισάριος.

Σὺς ἐπεύχομαι καλὴν τύχην.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Βελισάριος (καθ' ἑαυτὸν).

Ἡ Νεότης παραβλέπει καὶ καταφρονεῖ τοὺς
πλησιεσάτους κινδύνους, ἐξ ἑναντίας τὸ Γῆρας καθ'
ἠπεροβολὴν τοὺς φοβεῖται. — Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄν-
θρωπος, δὲν εἶναι ποτὲ ἐντελής — Πλὴν τί θέλει

γίνει με ἐμέ; ἂν τώρα ἔλθῃ ὁ οἰκοκύρῃς καὶ με
διώξῃ ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὸ ἔχει δίκαιον νὰ τὸ κάμῃ,
ἐπειδὴ ἐσάθην τόσον αὐθάδῃς. — Ἴσως ὅμως κατὰ
τὴν συνήθειαν τοῦ μ' εὐσπλαγχνισθῆ. —

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Γελίμερος (μὲ τὴν ἀξύνῃ) καὶ ὁ Βελισά-
ριος. Γελίμερος.

Ποῖος εἶσαι φίλε μου;

Βελισάριος.

Εἷνας στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ζητεῖ βοήθειαν καὶ
ὑπεράσπισιν.

Γελίμερος.

Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀμειδίῃ τῶν κόπων καὶ κιν-
δύνων σου;

Βελισάριος.

Κατὰ τοῦτο, εἶναι κάθε βασιλεὺς δυσυχῆς,
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ἱκανῶς τὸ αἷμα,
τὸ ὁποῖου χύεται δι' αὐτόν.

Γελίμερος.

Μὴν μ' ἐνδρέπεσαι φίλε διὰ τὴν κατάσασιν
σου; ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὴν δυσυχίαν, κα-
θὼς καὶ σύ. — Μείνε μετ' ἐμοῦ καὶ θέλεις εὐχα-
ρισθῆ. — Εἰπέ μοι ὅμως εἰς ποίους πολέμους εὐ-
ρέθῃς;

Βελισάριος.

Ἐπολέμησα κατὰ τῶν Γότθων, Περσῶν, αἰθιώπων, καὶ Βανθάλων.

Γελίμερος.

Λοιπὸν ἦσουν παντοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν Βελισάριον ;

Βελισάριος.

Ναί, πάντοτε ἀχώριστος μετ' αὐτοῦ.

Γελίμερος.

ὦ ! πόσος μέγας καὶ εὐγενὴς ἦτον ὁ γεναῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ — Ἄραγε ζῆ ἀκόμη, — Ἐδὼ εἰς τὴν μοναξίαν δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω τίποτε περὶ αὐτοῦ.

Βελισάριος

Ζῆ.

Γελίμερος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ καὶ νὰ τὸν πολυετῆ.

Βελισάριος.

Βίβαια, ἂν ἦτον ἐδὼ νὰ ἀκούσῃ τοὺς λόγους σου — ἤθελε καταλυπηθῆ.

Γελίμερος.

Καὶ πῶς εὐρισκῆται κατὰ τὸ παρὸν· εἶναι εἰς τοῦ βασιλέως τὴν εὐνοίαν, ἔχει ἀκόμη τὴν ἐξίαν του ;

Βελισάριος.

Γνώσκεις φίλε, ὅτι ὁ φθόνος ἀκολουθεῖ πάν-
τοτε τὴν εὐτυχίαν.

Γελίμερος.

Φθάνει μόνον νὰ μὴν δώσῃ ἀκρόασις ὁ Βασι-
λεὺς εἰς τοὺς ἐχθρούς του — Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος
ἥρωας καὶ τὸ ὑποσῆριγμα ὅλης του τῆς Βασιλείας
— Ναὶ ἐγήρασε μὲν πλέου, ἀλλὰ μὲ τὴν σοφί-
αν του δύναται νὰ κατορθώσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐ-
κεῖνο, ὅπου μὲ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τὰ στρατεύ-
ματα.

Βελισάριος.

Καὶ πόθεν τὸν γνωρίζεις;

Γελίμερος.

Εἶ, ὅσον κακὸν μοὶ ἔκαμε, τόσον καλὸν
νὰ τῷ δώσῃ ὁ Θεός.

Βελισάριος.

Κακὸν; καὶ πῶς, ἐσάθῃ τόσον κακότροπος;

Γελίμερος.

Ἄχ! ὄχι, τὸ χρέος του μόνου ἐτέλεσεν. —
Ἴδὲ ὅμως τώρα, πόσον μὲ ἐδίδαξεν ἡ δυστυχία νὰ
ἤμῃ συμπαθής. — Ἄλλ' εἰπέ μοι, εἰς τὸν πό-
λεμον τῆς ἀφρικῆς, ὅπου ἦσούν, εἶδες, τῶν Βαυ-
δάλων τὸν Βασιλέα; — Τὸν Γελίμερον νικηθέντα
καὶ εἰς θρίαμβον ἀγόμενον ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγόν
σου τὸν Βελισάριον;

Βελισάριος.

Ναί.

Γελίμερος.

Ἴδου λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Γελίμερος.

Βελισάριος.

Σὺ ὁ Γελίμερος; Καὶ δὲν σ' ἔδωκε καλλιτέραν τύχην ὁ Βασιλεὺς μου — ἀξίαν τοῦ ὑποκειμένου σου, καθὼς ὑπεσχέθη;

Γελίμερος.

Μ' ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἀξιώματα — Πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ δεχθῶ — Ἐνὰς βασιλεὺς, ὅταν χάσῃ τὴν Βασιλείαν του, ἄλλη παρηγορίαν δὲν ἔχει, εἰμὴ σκύτος καὶ Μοναξίαν.

Βελισάριος.

Ἴδου ὅμως ὅπου εὐρίσκω ἀκόμι ἐπάνω σου μίαν φιλόσοφον ἀρετὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέφερες γεναίως τὴν δυστυχίαν σου

Γελίμερος.

Φίλε μου, αὕτη ἡ ἀρετὴ, ὅπου λέγεις, συνίσταται εἰς τὴν διάφορον πρόληψιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνει περὶ τῶν πραγμάτων — Ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὶν νὰ ἐκλάβω τοῦ κόσμου τὰ πράγματα,

ὡς παίγιον τύχης, δὲν ἐγένωτοκον τὴν ἀνίκητον
 αὐτὴν Γεναιότητα τῆς ψυχῆς — ἤμην ἕνας βί-
 σιλευς περικυκλωμένος ἀπὸ πολυτέλειαν, δόξαν,
 πλοῦτον καὶ ἡδονὴν — Καὶ κατήντησα δούλος καὶ
 σιδηροδέσιμος. — Εἰς μίαν τοιαύτην περίσασιν ὁ ἄν-
 θρωπος βέβαια, ἢ ἀπὸ τὴν λύπην του ἀποθνήσκει,
 ἢ μὲ τὴν μεγαλοψυχίαν του νικᾷ τὸ πείσμα τῆς τύ-
 χης.

Βελισάριος.

Ἰκανὴν ἀφορμὴν παρηγορίας τὸ ἄσπαστον τῆς τύ-
 χης σοὶ ἔδωκε — Βλέπε λοιπὸν τῶρα καὶ ἄλλου ἀκό-
 μι δυστυχέστερον σου — Τὸ τυφλὸν αὐτὸ Γερόντιον ὁ
 στρατιώτης, μὲ τὸν ὁποῖον λαλεῖς, ἐγὼ, ὅστις
 σ' ἐναγκαλιζομαι εἰμι ὁ Βελισάριος.

Γελίμερος.

ὁ Βελισάριος; ὦ Θεε; τυφλὸς; πτωχὸς
 ἐγκαταλελειμένος, σὺ εἶσαι ὁ Βελισάριος;

Βελισάριος.

Πρὶν νὰ μὲ καταντήσωσιν εἰς τοιαύτην οἰκτράν
 καὶ ἐλεεινὴν κατάσασιν, μοῦ ὑξέργησαν καὶ τὸ φῶς
 τῶν ὀφθαλμῶν.

Γελίμερος.

Καὶ εἶναι ἄραγε δυνατόν! καὶ ποῖον θηρίου,

ποιος κακοῦργος, ποίου ἔκτρομα σὲ κατήντησεν οὕτω;

Βελισάριος.

Ὁ φθόνος, ᾧ φίλε! αὐτὸς μὲ κατηγόρησε ὅτι ἐπεθύμουν νὰ βασιλεύσω. — Καὶ μόλου ὅτι ἐξεκόμεν ἐἰς τοῦ τάφου τὸ χεῖλος, ἐπίσευσαν μόλου, τοῦτο καὶ μ' ἐφυλάκωσαν — Ὁ λαὸς ἐπαναστατήσας ἐζήτησε τὴν ἐλευθερίαν μου· ἢ ὅποια, ναι, μοὶ ἐδώθη μὲν, ἀλλὰ μὲ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν ὑσέρισιν.

Γελίμερος.

Δὲν πισεύω ὅμως, νὰ ᾔτουν αὐτὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ σπροςαγή!

Βελισάριος.

Τοῦτο μὲ λυπεῖ περισσότερο — Γινώσκεις μὲ πρόσην πίξιν καὶ προθυμίαν μου τὸν ἐδοίλευσα, ἄχ! ἀκόμι τὸν ἀγαπῶ, μόλου ὅπου, ὅταν ἤκουσα ἀπὸ τὸ ἴδιον του σῶμα τοιαύτην ἀπόφασιν, ἔχασα ὅλην τὴν Γεναιότητα μου — Οἱ δῆμοι, οἵτινες ἔβαλον αὐτὴν εἰς ἔργον ἔκειντο πρὸ ποδῶν μου καὶ ἔτρεμον — Πλὴν δόξα τῷ Θεῷ — Ἐτελείωσε — Ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θέλῳ ζήσει πτωχὸς καὶ τυφλὸς εἶναι πλέον πολλὰ ὀλίγος.

Γελίμερος.

Αχ! ἀξίωσον με λοιπὸν τοῦ νὰ περάσῃς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς πολυτίμου ζωῆς σου ἐδῶ μετ' ἐμοῦ.

Βελισάριος.

Τοῦτο δὲν γίνεται. — Ἡ γυνή μου καὶ ἡ Εὐδοξία μὲ προσμένουσιν, εἰς τὰς ἀγκαλὰς αὐτῶν θέλω νὰ ἀποθάνω.

Γελίμερος.

Ἡ κατάσασίς σου μὲ λυπεῖ. — Ω' τύχη δολερά! — Ὁ σοφὸς ἥρως. — Ὁ ἀνδρεῖος Βελισάριος δυσυχεῖ! — Ἀπὸ τοῦτο τὸ ἄσατον τῆς τύχης μαυθάνομεν, ὅτι, ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος μιμήσεως, ὁ ὁποῖος μόνος ἐργάζεται τὸν Κῆπον του ἐν ἡσυχίᾳ. — Ἀλλ' ἡ νεότης δὲν δίδει πίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα. — Χθὲς τὸ ἑσπέρας πέρασαν ἀπ' ἐδῶ τρεῖς στρατιῶται ἀκόμι πολλὰ ἠπατημένοι ἀπὸ τὴν κευδοξίαν. — Δὲν γινώσκω ποῦ ὑπῆγαν — χωρὶς νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσωσι τοῦλάχιστον δὲν θέλουσιν ἀναχωρήσει ἀπ' ἐδῶ!

Βελισάριος.

Αὐτοὶ μ' ἐπροσκάλεσαν ἐδῶ καὶ ὕστερον ὑπῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον διὰ νὰ προβλέψουν τὴν τράπε-

ξαν σου με ἀγρίων ζώων κρέατα. Ἐγὼ τοῖς εἶπον
 ἄρκετὰ διὰ τὸν προκείμενον τοῖς κίνδυνον τῶν λη-
 ζῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποῖων πέρασα ὅλην ταύ-
 την, τὴν νύκτα, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται.

Γελίμερος.

Βέβαια εἶσαι λοιπὸν κοπιασμένος καὶ νυσᾶξεις.
 — Ἐλθέ, ἀναπαύθητι ἐν ὕπνῳ, ἐταιμασθῆ καὶ
 τὸ γαῦμα.

Βελισάριος.

Σᾶς εὐχαρισῶ κατὰ πολλά. — Ὁ Κόπος
 — Τοῦ γήρατος ἢ ἀδυναμίας με βλίσουσι κατὰ
 πολλά.

Γελίμερος.

Ἐλθέ, ἀκριδέσατέ μοι φίλε! καὶ ἀνάλαβε νέας
 δυνάμεις, τὰς ὁποίας μόνος ὁ ὕπνος δίδει.

Τέλος τῆς πρώτης Πράξεως.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία (καθ' ἑαυτήν).¹

Α'κόμι με ἀγαπᾶ! — Ο'μως τὸ πᾶν εἶναι εἰς μά-
την. — Τίθερου. Ἡ τύχη μᾶς χωρίζει διὰ πάντα.
Ο' πατήρ μου σιδηροδέσιμος κεῖται εἰς τὸ σκότος
τῆς φυλακῆς. — Καὶ σὲ ἴσως προσμένει κανένας
θρόνος. — Ἡ λύπη ἐγγύωρα θέλει φθείρει καὶ
ἀφανίσει τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς μου, καὶ τότε θέ-
λει ἡσυχάσει ἐνταῦθα ἢ σάκκη τοῦ σώματος μου
ἀγνωρίζως. — Ποῦ ἔφυγες γλυκύτατον μου ὄνειρον,
ὅταν ὁ Ἔρως μ' ὑπέσχετο τὴν μεγίστην εὐδαιμο-
νίαν! — Ἐφυγε καὶ δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον. —
Σήμερον εἶδον τὴν ὑσερινὴν φορὰν ἐκεῖνον, τὸν
ὁποῖον ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εὐδοξία. Γελίμερος.

Γελίμερος.

Δὲν εἶδες τοὺς Στρατιώτας; δὲν ἐπέσρεψαν ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Ἦγαν εἰς τὸ κυνήγιον, ὅχι μακρὰν ἀπὸ τῆν ποιμνῆν μας τοὺς εἶδον, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν τῶρα ἐπέσρεψα, δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Γελίμερος.

Ἄργεῖ τὸ γεῦμα ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Δὲν ἀργεῖ πλέον, ὅταν προσάξῃτε θέλει εἶναι ἕταμον, ὑπάγω μόνον πρὸς τῆν Μητέρα μου, διὰ νὰ φέρω τὸ φαγητέντης, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾶνὰ ἔλθῃ εἰς τῆν τράπεζαν.

Γελίμερος.

Ἔχει δίκαιον, ἡ ἀρρώστια τῆν ἀδυνατίησε πολὺ. — Ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἐτοιμάζω τῆν τράπεζαν διὰ νὰ τελειώσωμεν ὀγλήγορα.

Εὐδοξία.

Εὐθύς ἐπιστρέφω διὰ τὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγώ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Γελίμερος (ἑτοιμάζων τράπεζαν).

Τὶ καλὸν κοράσιον, ὃ θεὸς μᾶς τὸ ἔσειλε, ἢ ἀγαθὴ τοῦ καρδία ἀξίζει καλητέραν τύχην! — Ἄς ἦτον τουλάχιστον χαρούμενον. — Διότι καὶ ἡ ταπεινότης ἔχει τὴν χάριν της. Ἐδὼ περὶ αὐτὴς τὴν ζωὴν του πολλὰ ἡσύχως. — Αὐτὴ ὅμως ἀνασενάζει — χύνει δάκρυα, ἐνίοτε ἀποφεύγει τὰς συναστροφάς, καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως ἔχει μεγάλου πόνου εἰς τὴν καρδίαν της, ἐπειδὴ τὸν κρατεῖ μουσικόν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίθερος καὶ ὁ Γελίμερος.

Τίθερος.

Εἶναι ἐδὼ ἀκόμη ὁ Βελισάριος;

Γελίμερος.

Ναί, ἀναπαύεται ὀλίγον.

Τίβερυς.

Πρέπει νὰ ἔλθῃ εὐθὺς μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν Ἰουστινιανόν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι τὸν ἤρπασαν ἀπὸ τὸ βασιλικὸν Ὀσπήτιον τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸν περνοῦσαν μίσα ἀπὸ τὰ λιβάδια, χωρὶς ὅμως νὰ ἰξεύρωσι τίς εἶναι — ἐπίασαν καὶ ἡμᾶς εὐθὺς, ὅπου μᾶς εἶδον, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς κατὰ τύχην τὸ σέβας, ὅπου φέρουσι πρὸς τὸν Βελισάριον εἰδοποίησα τοῦτο κρυφίως εἰς τὸν Βασιλέα καὶ μετὰ τὴν ὀγλίγωρου ἀπόφασίν μας, εἶπον πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ληστῶν, ὅτι ὁ αἰχμάλωτός των εἶναι πατήρ μου, καὶ ὁ βελισάριος φίλος μας. Τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐσεβόμην πάντοτε ἀπεκρίθη ὁ ληστής, καὶ ἂν ἐδέχετο τὴν βοήθειάν μου ἠδύνατο ὀγλίγωρα νὰ ἐκδικηθῆ. — Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸν σέβεσαι τόσο, ἀπεκρίθη ἐγὼ, χάρισον αὐτῷ σήμερον ἐκεῖνο, ὅπου καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπᾷ, ἡμᾶς δηλαδὴ, καὶ μία χρηματικὴ ἐξαγόρασις ἀκόμη σοὶ μένει πάντοτε νὰ ἐλπίσης. — Ἐὰν ὁ Βελισάριος ἦτον ἐδῶ, ἀνταπεκρίθη αὐτός, βέβαια τῷ ἑκάμνα αὐτὴν τὴν χάριν. — Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσα ἓνα τοιοῦτον τὸν παρεκάλεσα νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ χωρίον, ἕως ὅπου νὰ τῷ ὀδηγήσω τὸν Βελισάριον.

— Ἐχάρη ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτὰ καὶ μὲ ἐπρόσαξε
 νὰ μὴν εἰπῶ τῷ Βελισαρίῳ τίποτε περὶ αὐτοῦ. —
 Πλὴν, λέγεμοι, ἡ Εὐδοξία εἶδε τὸν πατέρα της;

Γελίμερος.

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ της;

Τίβερυς.

Ὁ Βελισάριος.

Γελίμερος.

Πῶς; ἐγὼ μένω ἐκσατικός, δὲν τὸν εἶδεν
 ἀκόμι;

Τίβερυς.

Σιώπησον τὸ λοιπὸν ἀκόμι ὀλίγον, ἰδοὺ ἔρ-
 χεται ὁ πατήρ της.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

(Βελισάριος ἐξερχόμενος ἀπὸ ἕνα κοιτῶνα) καὶ
 αἱ ἄνωθεν.

Τίβερυς.

Πάτερ μου, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ἐπέ-
 σάμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων καὶ σὺ μό-
 νος, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς.

Βελισάριος.

Ἐξ ὅλης καρδίας μου τέκνου — Ἡ φιλαν-
θρωπία τὸ ἀπαιτεῖ.

Τίβερυς.

Ἐλθέ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ νὰ υπάγωμεν.

Βελισάριος.

Ἄχ! νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον οἱ πόδες μου, εὐ-
κωητότεροι.

ΣΚΗΝΗ ἙΚΤΗ.

Γελίμερος (μόνος)

Δίκαιε θεε! Ὅποια ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινή!
— Τὸ ὀσπῆτιον μου θέλει δεχθεῖ σήμερον εἰς τὸν
ἴδιον καιρὸν ἓνα δυσυχέστατον ἄνθρωπον καὶ τὸν πρό-
ξενου ἔτι τῆς δυσυχίας του· καὶ ἡ εὐδοξία νὰ εἶναι
θυγάτηρ τοῦ φίλου μου! — Πότου πένου θέλει
δοκιμάσει, πότην ταραχὴν θέλει αἰσθανθῆ ἡ καρ-
διά της, ὅταν μῶθη τὰς ἀνελπίστους δυσυχίας τοῦ
πατρός της! — Σὺ θεία πρόνοια παρηγόρησον αὐ-
τὴν, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανός. Ἡ καρδιά μου
δὲν ὑποφέρει, ὄχι, ὄχι, δὲν τολμῶ, μήτε μ'
εἶναι δυνατὸν, καὶ πάλιν τῇ φέρω τριαύτην εἶδησιν.
— Ἡ δυσυχὴς ἤλπιζε βεβαίως, ὅτι ὁ θεὸς εἶναι
ἀντιλήπτωρ τῆς καταπονουμένης Ἀθωότητος.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Εὐδοξία (φέρουσάτι εἰς τὰς χεῖρας).

Ἡ καλὴ καὶ μόνη μου φιλιὰδα εἶναι πολλὰ ὑγιής, ὁ Θεὸς μόνον νὰ γίνῃ βοηθός.

Γελίμερος.

Ἡ καλοσύνη σου μοῦ κατασπαράττει τὴν καρδίαν, κόρη μου, σὲ λυπούμαι τόπον, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ, δὲν ἐγεννήθης βέβαια διὰ νὰ εἶσαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Εὐδοξία.

ᾠ Γέρον, ὅστις με ἀγαπᾷς ὡς πατὴρ μου. — Πόσον εὐτυχής ἤθελου εἶμαι πλησίον σου, ἂν ἡ καρδιά μου . . . συγχώρησον μοι . . . τὸ καθήκον μου δὲν με ἀφίνει νὰ σοὶ ἐξηγηθῶ περισσότερο.

Γελίμερος.

Δὲν σὲ βιάζω κόρη μου — Μετρίασον ὅμως τὸν πόνον σου. — Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει πρῶτον καὶ ἔπειτα μᾶς βοηθεῖ. — Ἄλλ' ἤξεύρεις τί ἤχολουθήσῃ, οἱ νέοι κρατιῶνται εὐρίσκονται. . . .

Εὐδοξία.

ᾠθεές! — Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων, ἔως, καὶ ὁ Τίβερης ὁμοίως!

Γελίμερος.

Ναί, πλὴν τῶρα θέλει ἐπιστρέψουν, μία εὐ-
τυχῆς περίσσις τοὺς ἐλευθερώνει — Γνωρίζεις
λοιπὸν τὸν Τίβερυν; — Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐ-
νόμιζον, ὅτι ἀνετράφης εἰς βασιλικὴν αὐλήν. —
Γνωρίζεις καὶ τὸν καίσαρα ὁμοίως;

Εὐδοξία.

"Αχ! δὲν τὸν γνωρίζω ἄλλως, παρὰ μόνου
αἰ ἐνὸς σκληροῦ Ἔργου, διότι ἐγὼ ἀνετράφην εἰς
τὸ χωρίον, ἐκεῖ, εἰς ἐκείνην τὴν Μοναξίαν, ὅπου
μ' ἄφητε πάντοτε ὁ πατήρ μου, εἶδα ποτὲ τὸν Τίβε-
ρυν — Ἐἶναι ἐνάρετος ἄνθρωπος, μὴν τύχη δὲ καὶ
ἐπληρώθη. —

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Γουσινιανός. Θεοφάνης. Πόλλιος. καὶ
οἱ αὐθθεν.

Ἰουσινιανός (πρὸς τὸν Γελίμερον)

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὰ βάρος, ὅπου σᾶς
δίδω. — Ὁ Τίβερυν ἔρχεται κατόπι μὲ τὸν Γέ-
ροντα, ὅς τις μᾶς ἐλευθέρωσε.

Γελίμερος.

Προσῆξατε εἰς ὅτι δύναται καὶ σᾶς ὑπηρετήθη
ἓνας ποταπὸς Χωρικός.

Εὐδοξία.

Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Γέρων, περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖτε;

Γελίμερος.

Σήμερον τὸν ἐφιλοξένησα εἰς τὸ ὀσπήτιόν μας, πῶς; δὲν τὸν εἶδες; ἐπιμελέθητι μόνου νὰ εἶναι ἔτοιμον τὸ γεῦμα, ὅταν ἔλθῃ.

Εὐδοξία.

Εὐθύς (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Θεοφάνης· καὶ οἱ ἄνωθεν. Θεοφάνης
(πρὸς τὸν Γελίμερον)

Ὅλιγον ἔλειψε φίλε νὰ σᾶς χάσωμεν.

Πόλλιος.

Ἡθέλομεν τὸ πάθῃ, ἂν ὁ βελισάριος· δὲν ἤθελεν εἶναι ἐδῶ. — Ἀκόμι δὲν δύναμαι νὰ πιεσεύσω, πῶς ἔπραξε τούτο ὁ Βούλγαρις ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Βελισάριον σέβας του!

Γελίμερος.

Τόσην ἰσχὺν ἔχει ἡ ἀρετὴ ἐδῶ εἰς τὰ μέρη-

μας! ὁ ἄγριος πολλάκις τὴν τιμᾶν περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

Τουσιυιανός.

Πολλάκις ὅμως παραγνωρίζεται ἐδῶ ἡ ἀρετὴ, ἐπειδὴ τῆς πονηρίας τὰ μηχανουργήματα τὴν κατατρέχουν πάντοτε, καὶ ὁ ἡγεμῶν σπανίως εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν καὶ μὴν πλανητῆ.

Θεοφάνης (πρὸς τὸν Γελίμερον)

"Ὡς ἔβλεπες μὲ ποῖον σέβας ὁ Βούλγαρις ὑπεδέχθη τὸν τυφλὸν γέροντα! — Μ' ἕνα λόγον τοῦ μᾶς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν.

Τουσιυιανός.

"Ὅταν οἱ λησαι ὑποῦ τὸν εἶδον χθὲς, ἐνώθησαν σήμερον μὲ τοὺς λοιποὺς συντρέφους των, οἷτινες μ' ἐπίασαν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἔδειξε μεγάλην λύπην, ἐπειδὴ ὁ βελετάριος δὲν ἔδεχθη τὴν ἐκδίκησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόσφερε — Ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπεν. — Ἡμεῖς εὐρημεν αὐτὸν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἀφ' οὗ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς συμφορᾶς τοῦ ἐφώναξ. Σεβάσμιε Γέρων, ἡ πατρίς σου σὲ ἐγκαταλείπει μὲν, ἀλλ' ἰδοὺ εὐρίσκεις ἀρκετοὺς φίλους καὶ ἐκδίκητᾶς κατ' αὐτῆς. — Τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔγινεν, εἶναι μέγαλον, ὅθεν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐκδίκησις μεγάλη, ὡς τὸν δρόμον τοῦ πρέπει

να ἐκπνεύσῃ ὁ τύραννος σου. — Ἐλθὲ ὀδύγητόν
 μας· τὰς φρένας σου ἔχεις ἀκόμι, τοῦτο εἶναι ἀρ-
 κετόν. — Ἐλθὲ καὶ δεῖχθητι εἰς τὸ Βυζάντιον ἀ-
 κόμι μίαν φεράν μὲ λαμπρὸν θρίαμβον. — Ἡ ἀ-
 πόκρισις του, ἐξηκολούθει λέγων, ἦτον αὕτη. Θέ-
 λετε λοιπὸν νὰ ἀποδείξω, ὅτι δικαίως μὲ ἐτύφλω-
 σαν, ὅτι πρὸ καιροῦ ὁ Βελισάριος ἀπέβαλε τὸ βα-
 σιλικὸν διάδημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπροσφέρετο, εἶναι
 γνωστὸν, οἱ Ἰταλοὶ καὶ Καρχηδόνιοι εἶδον αὐτά. —
 Ἐκεῖ μὲν ἤμην νέος, ἔμεινα ὅμως πιστὸς, καὶ ἤδη
 ἀκόμι φυλάττω τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ὡμῶσα εἰς
 τὸν Καίσαρα, "Ὅταν τῷ ὠρκίσθην ἠλπίζον, ὅτι
 εἶναι δίκαιος. — Ἀλλ' αὐ καὶ αὐτὸς ἐφάνη ἀδίκος
 ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἠθέλησα ἐκδίκησιν.

Γελίμερος.

Εἶθι νὰ ἦτον τοῦλάχισον ὁ Καίσαρ πληρο-
 φορημένος διὰ τὴν ἀθωότητα του!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Βελισάριος. Τίβερυς. καὶ οἱ ἄνωθεν.

Γελίμερος.

Μεγαλόφυχε ἄνθρωπε, ἐπιστρέφεις ἀπὸ κανὲν
 καλοῦ ἔργου πάλιν;

Βελισάριος.

"Εγὼ δὲν ἔπραξα περισσότερον, εἰμὴ, ὅτι προσάζει τὸ χρέος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ μὲ ὅλον ὅτι δὲν ἐζήτησα τὴν ἐκδίκησιν τῶν Βουλγάρων, πάλιν μοι ἔδειξαν καὶ ταύτην τὴν δούλευσιν.

Ἰουστινιανός.

"Αχ! ἂν ἴδῃ ποτὲ ὁ Ἰουστινιανὸς τὴν μεγάλην ἀχαρισίαν του! ἀπὸ ποῖα βάσανα καὶ πένθη δὲν θέλει κυριευθῆ ἡ καρδιά του! ποῦ θέλει εὔρεσιν πλέον; τοιοῦτου φίλου, καθὼς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖου ἔχασεν ἄραγε ἡ σὸδικία, τὴν ὁποῖαν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν δὲν θέλει ὑσερήσει αὐτὸν καὶ τῆς αὐτῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν;

Βελισάριος.

"Οχι, μὴν τὸν οὐνειδίξεις, ἀλλὰ λυποῦ αὐτὸν μάλλον, καὶ τίμα τὸ γηρατειῶν, τὸ ὁποῖου τὸν καταθλίβει. — Ἐπλανέθη. — Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωκα ἴσως ἀφορμὴν εἰς τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἀπέφυγα, ὅσου ἔπρεπε τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ — Ὁ Θεὸς μόνος εἶναι καρδιογνώστης, ὅχι δὲ καὶ ἕνα Βασιλεὺς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ.

Εὐδοξία (φέρουσα τί εἰς τὴν τράπεζαν) καὶ οἱ
ῤηθέντες.

Ἰουστινιανός.

Μεγαλόφυχε Βολισάριε!

Εὐδοξία.

(Ἄκουσασα τοῦτο θεωρεῖ ὀλόγυρα τῆς βλέ-
πει τὸν πατέρα τῆς, ὀρμᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν
ἐναγκαλίζεται.)

Πάτερ μου! ἄχ! ἡ θεία πρόνοια σὲ ἔδωκε
μοι πάλιν.

Βελισάριος.

Ποῖος μ' ἐναγκαλίζεται;

Εὐδοξία.

Δὲν γνωρίζεις πλέον τὴν Εὐδοξίαν (βλέπει,
ὅτι εἶναι τυφλὸς) θεέμου! τί βλέπω. — Αὐτὸς
εἶναι τυφλὸς (ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν τῆς κατανατᾶ εἰς
λειποθυμίαν (ὁ Τίβερης καὶ ὁ Θεοφάνης κρατῶσιν
αὐτήν.)

Βελισάριος.

Καὶ τὴν θυγατέρα μου εὐρίσκω ἔδω! Παρη-

γορήθητι τέκνον μου, — Μοῦ ὑξέρησαν τὸ φῶς
τῶν ὀφθαλμῶν. — Τὸ γῆρας ἤθελε μοι κάμη ὄγ-
λίγωρα τὸ ἴδιον. — Κ' ἂν εἶμαι πτωχός, σοχά-
ζομαι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε βοηθὸς τῆς ἐγκα-
ταλελιμένης Ἀθωότητος. — Ἀλλὰ πῶς; ἄφεςες
τὴν Μητέρα σου, ἢ ὅποια σὲ ἀγαπᾷ τόσου;

Εὐδοξία.

(Ἀναλαμβάνουτα) ἡ Μητήρ μου δὲν ζῆ πλέον,
ἢ λύπη τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τάφου.

Βελισάριος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀνταμείψῃ ἐκεῖ δι' ὅσα ὑπὲρ
ἐμοῦ ἔπραξεν ἐδώ.

Εὐδοξία (μὲ θυμὸν)

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ τυραννία σὲ κατήν-
τητε δι' ὅλου δυσυχῆ; — Μὲ τοιαύτας ἀνταμει-
δῆ σὲ ἐπλήρωσε διὰ τὴν πίσυνου; — εἶθε, ἢ
ὄργη τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ σήμερον ἀκόμι ἐπὶ τὴν κε-
φαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἐφέρθη οὕτω
κατὰ σοῦ.

Βελισάριος.

Σιωπά, ἐκείνος, τὸν ὁποῖον καταρᾶται εἶναι
πλέον δυσυχέστερος παρὰ τιμωρίας ἰάξιος.

Ἰουσιπιανὸς (ὅστις ἐναγκαλίζε-
ται τὸν Βελισάριον)

Καὶ τῷ ἔντι δυσυχῆς δι' ὅλου, σεβάσμιε βελισάριε! — Συγγώρησον, ἔσω πάλιν φίλος μου — ἄρκει ὅσον ἢ συνειδήσις μου μὲ βασανίζει.

Βελισάριος.

Τί μοι συμπονεῖς, διατι ἐκινήθης εἰς τοιαύτην συμπάθειαν;

Ἰουστινιανός.

Τὸ συνειδός μου τύπτει με καὶ κατατρώγει τὴν καρδίαν μου — Ἀγαπητὲ βελισάριε! ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος, ὅς τις σὲ ἐτύφλωσε καὶ σὲ κατέστησε πρὸς ἀνταμειβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων σου ζήτησαν. — Εἰμι ἐγώ.

Βελισάριος.

Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος;

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος — Ναὶ ἀκριθέ μου φίλε! ὑπεραπιστὰ τῆς Βασιλείας μου καὶ εἰκὼν τῆς Ἀρετῆς — Ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος ὅς τις τώρα δίδει εἰς τὸν κόσμον ἓν φοβερὸν παράδειγμα ἀχαριστίας, συκοφαντίας καὶ Προδοσίας.

Εὐδοξία.

ὦ Θεέ! τίς ἤθελε φαντασθῆναι τοιοῦτου τί!

Τίβερυς.

Ἐγὼ ἔγινα ἔξω φρενῶν.

Γελίμερος.

Οὕτω θαυμασίως μᾶς ὀδηγεῖ ἡ θεία πρό-
νοια.

Βελισάριος.

Ἡσύχασον βασιλεῦ μου, ἔχεις τὰ μέσα ἀ-
κόμι, μὲ τὰ ὁποῖα δύνασαι νὰ δώσης εἰς τὸν κόσ-
μον καλλήτερον παράδειγμα, φρόντισον διὰ τὴν
εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τότε ὁ Βελισάριος σοι
συγχωρεῖ.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθὲ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ καὶ βοήθησον μοι,
εἰς τοῦτου τοῦ ζητήματός σου τὴν ἐκτέλεσιν. —
Ἡ σοφία σου μόνη δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό. —
Ἐγὼ ὁμολογῶ χάριτας εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν,
ἣτις μοι ἀποδίδει πάλιν τὸν εἰλικρινέστατόν μοι φί-
λον — Πῶς νὰ σοὶ ἀνταμείψω — Τίβερυ διὰ
τὴν μεγάλην χάριν, τὴν ὁποίαν τώρα μοὶ ἔδειξες,
κρέμαται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου;

Τίβερυς.

Ἡ ἀνταμειβὴ, ὅπου ἐπιθυμῶ ὑπερβαίνει πο-
λὴ τὴν δύναμιν σου. — Ὅμως ἄφες τὴν ἀμειβὴν

εἰς τὸν Βελισάριον, ἐπειδὴ αὐτὴ
καὶ ἂν εἶναι, ἔχει ἀκόμιν ἕνα θητι
βαίνει ὅλα, ὅσα σὺ δύνασαι νὰ μοι

Βελισάριος.

Ἐκτὸς τῆς θυγατρὸς μου δὲν ἔχω ἄ

Τίβερυς.

Αὕτη εἶναι ὁ μέγας σου θησαυρός.

Βελισάριος.

Τὴν δίδω εἰς τὸν ἄξιον Τίβερυν — Σεῖς
πολλοῦ ἀγαπᾶσθε.

Εὐδοξία.

ὦ ποία ἀνέλπιτος τύχη!

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ δέχομαι ὡς τέκνα μου τοῦτο τὸ ἐνὸρε-
τον ἀνδρόγυνον, ἴσως διὰ τούτου διαρθώσω κατὰ τὴν
τὸ μέγα ἄδικον, ὅπου ἔπραξα, ἀλλὰ μοι σογγω-
ρεῖς βελισάριε;

Βελισάριος.

Ναὶ σεβάσμιέ μου βασιλεῦ, ἡ καρδιά μου
ἔμεινέ σοι πάντοτε πισή.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθέ λοιπὸν, καὶ τελείωσον τὸ ἐπίλοιπον

ισίον μου καὶ τότε βέβαια θέλει

Ἐγὼ ἔγνων σου τὸν κόσμον τὴν μόνην ἀληθῆ
 ης μετανοίας τὸ δῶρον.

Γελίμερος.

Οὐτὶ

νοια.

ιτη θριαμβεύει τέλος πάντων, καὶ ἂν εἰς
 τὸν κόσμον θλίβηται — θριαμβεύει, εἰς τὸν

α — "Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεός, ὅστις ἔκλε-

ἰς ταύτην τὴν περίεσιν τοῦτο τὸ ταπεινόν

κόμι, ὀσπήτιον — Τώρα δὲ, ἔλθετε, ἄς εἴψαν
 μον κεν μὲν ἐν χαρμόσινον γεῦμα.

εἰ

Τέλος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ